

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a/ A. p. ž. p.**, **b/ O. s. Z. ž.**, zastoupených JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967/B, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem v Praze 1, Staroměstské náměstí č. 6, **za účasti** 1/ společnosti E. D., a. s., zastoupené Emilem Holubem, advokátem se sídlem v Praze 1, Křižovnické náměstí 2, 2/ Technické správy komunikací hlavního města Prahy, Praha 5, Štefánikova 23, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2002, č. j. 8189/02-32/O-216/02,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2002, č. j. 8189/02-32/O-216/02, kterým potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 1. 2002, č. j. MHMP/125771/01/OUR/MI/HJ o umístění stavby „Obchodně kulturní centrum E. – systém organizace řízení dopravy (naváděcí informační systém)“a odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí zamítl.

1/ Žalobci vycházejí z toho, že v daném případě je zřejmé, že jde o součást stavby (souboru staveb) „Obchodně kulturní centrum E.“, a proto považují umisťování samotného objektu OKC E. zvlášť a systému organizace dopravy také zvlášť za závažné pochybení z hlediska stavebního zákona, když právě v územním řízení se má projednat a posoudit návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků (§ 37 odst. 2). Právě tyto širší územní vztahy v problematické oblasti dopravy a jejích dopadů na ochranu ovzduší jsou dány řešením systému dopravy. Vedle toho jde o klíčovou otázku vlivů na životní prostředí, jež při posuzování podle zákona č. 244/1992 Sb. v letech 1998 – 1999 nebyla posouzena včetně tohoto systému navádění a řízení dopravy na okolních komunikacích. Tato stavba (celkový záměr) byla a je nadlimitní a byla proto posuzovaná z hlediska vlivu na životní prostředí. Toto posuzování proběhlo, aniž by konkrétní a nedílná součást této stavby, naváděcí informační systém, byl vůbec definován a podroben projednání vlivů na životní prostředí. Jde o mimořádně závažnou a z environmentálních hledisek klíčovou problematiku dopravních zátěží v okolí stavby, vlivu stavby a její dopravní obsluhy na již dnes nadlimitně zatížené ovzduší. Pokud tento velice podstatný aspekt nebyl projednán ve smyslu tehdy účinného zákona č. 244/1992 Sb., pak ve smyslu jeho § 11 nebylo možno v souladu se zákonem vydat následné povolující rozhodnutí.Pokud naváděcí dopravní systém nebyl součástí stavby při projednávání vlivů na životní prostředí, nebylo možno jej v souladu se zákonem umístit. Nezákonná fragmentace celkového sporného záměru umístit do již nadlimitně znečištěného prostředí další mohutný komerčně administrativní objekt s velkou dopravní obsluhou na dvě izolovaná územní řízení je porušením obou výše uvedených zákonů. Tím došlo ke zkrácení žalobců, kteří se účastnili (žalobce b/ - účast v původním územním řízení i v tomto řízení) nebo aktuálně účastní v rozhodování o OKC E. (žalobce a/ - účast v tomto územním řízení i v řadě stavebních řízení) na jejich procesních právech. Alespoň jeden z nich by se býval účastnil územního řízení o celkovém záměru i posouzení vlivů celkového záměru na životní prostředí.

2/ Dále žalobci namítli, že územní rozhodnutí na vlastní areál OKC E. není pravomocné, protože rozhodnutí odvolacího orgánu - žalovaného ze dne 7. 6. 2000 vydané pod č. j. 9158/00-32 bylo rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2002 ve věci sp. zn. 5 A 130/2000 jako nezákonné zrušeno. Stalo se tak především proto, že posuzování vlivů z let 1998-1999 bylo provedeno na jinou stavbu, jinak řešenou (velice podstatnou změnou bylo jiné řešení vjezdů a výjezdů automobilů), nežli jakou žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 6. 2000 nakonec umístil. Jde o hrubé pochybení napadené Ministerstvem životního prostředí. Stavbě OKC E. tedy i z jiných důvodů chybí stanovisko EIA, protože původní stanovisko (z 1. 6. 1999) bylo vydáno k jinému celkovému řešení, jež bylo následně změněno. Jde o nesporný doklad nezákonnosti umístění celého OKC E. Proto ani dodatečný systém, který bez vlastního objektu ztrácí smysl a opodstatnění, není možno umístit v souladu se zákonem. Nezákonnost oddělení nebyla v původním spise 5 A 130/2000 Vrchního soudu v Praze namítána, protože o ní žalobci neměli tušení.

3/ Žalobci poukázali na vyjádření orgánu ochrany ovzduší MČ Praha 10 ze dne 12. 9. 2001 i odboru životního prostředí MHMP ze dne 21. 11. 2001. Dále poukázali i na to, že i podle zákona č. 100/2001 Sb. (§ 5 odst. 1 písm. c/) je nutno projednat změnu záměru, pokud se mění řízení provozu nebo způsob užívání. Podle žalobců jde o zjevnou nezákonnost s dopady do jejich procesních práv. V rámci územního řízení na to upozorňovali, avšak marně.

4/ OŽP MHMP ve svém souborném stanovisku z 9. 10. 2001 vznesl závažnou námitku, že „umožnění hladšího průjezdu automobilů po souvisejících komunikacích řešením podle předloženého návrhu může vést k tomu, že zatížení komunikací se v rozporu s požadavkem stanoveným v procesu EIA nesníží. To může mít nepříznivý vliv na kvalitu ovzduší.“. Tento názor podaný odborným orgánem není nijak vyvrácen, příslušný dotčený orgán ochrany ovzduší, tedy Úřad MČ Praha 10 na toto vůbec nereagoval. Na dotaz u jednání dne 18. 12. 2001 příslušný orgán doplnil své vyjádření v tom smyslu, že má za to, že posuzování vlivu stavby OKC E. na ovzduší proběhlo v rámci EIA. To se však ani nemohlo stát. Toto jeho stanovisko je proto pro tyto závady nesprávné, nepřesvědčivé, nepoužitelné a nepřezkoumatelné. Nenaplňuje ani podmínky ve smyslu § 3 odst. 1 - 4 správního řádu.

5/ Podle žalobců došlo i k nezákonným dispozicím s předmětem řízení. Návrh z 28. 5. 2001 i oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 5. 2001 obsahují vymezení umisťované stavby dopravního informačního systému navazujícího na parkoviště OKC E. jako 7 kusů informačních tabulí (dílem na sloupech, dílem na portálech) a propojovací kabely. Obdobně znělo i vymezení předmětu řízení v protokolu z ústního jednání dne 10. 7. 2001. Tabule naváděcího systému (ITN a PIT) zmiňuje i oznámení o konání druhého ústního jednání. Konstatuje se zde změna návrhu pokud jde o umístění dvou tabulí a změna okruhu účastníků řízení. O jiných změnách návrhu není zmínky, a to ani v protokole o ústním jednání ze dne 18. 12. 2001. Teprve z územního rozhodnutí se žalobci a dotčené orgány dozvěděli, že tabule umístěny nebyly a umístěny byly jen kabely 1 kV a sdělovací kabely. Jde o hrubou procesní závadu a nezákonnost, v návrhovém řízení naprosto nepřípustnou, případně o porušení povinnosti dát před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu možnost účastníkům vyjádřit se k podkladu rozhodnutí. Jde i o zkrácení žalobců na jejich procesních právech.

6/ Žalovaný údajně vyňal tabule z předmětu řízení proto, že nevyžadují územní rozhodnutí a postačí pouhé ohlášení. Podle názoru žalobců je to možné jen pokud jde o jednotlivé tabule, nikoliv pokud jde o součást umisťovaného systému. Nezákonnou fragmentací nelze z takového systému oddělovat části, jež nevyžadují umístění a povolení a ponechat je mimo rozhodování. Každý záměr se povoluje a umisťuje jako celek, nikoliv jako soubor tu pouze ohlašovaných, tu pak rozhodovaných součástí. Takový postup je obcházením účelu územního, případně stavebního řízení. Jde o nezákonný postup s dopadem do procesních práv žalobců.

7/ Připomínky a námitky žalobců nebyly v průběhu správního řízení náležitě vyřízeny. Ve výroku je uvedeno, že námitce se nevyhovuje. Vzhledem k tomu, že žalobci podali námitek vícero, není jasné, které z nich se nevyhovuje. Vyřízení námitek v odůvodnění na str. 6 dole je nedostatečné a vadné. Není pravda, že se námitky netýkají předmětu územního řízení. Stavební zákon ukládá stavebnímu úřadu v § 37 odst. 2 posoudit návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků – a to vedle přezkoumání kompletnosti vyjádření dotčených orgánů. Stavební úřad je povinen projednat v územním řízení širší územní souvislosti navrhovaného opatření včetně budoucí funkce a užívání umisťované stavby. Tyto povinnosti stavební úřad nesplnil a v podstatě projednal jen přímé souvislosti uložení kabelů v lokalitách, nikoli vliv fungování

systému na užívání komunikací, na přilehlé území a životní prostředí. Žalobce b/ se ve vyjádření z 10. 7. 2001 zabýval řešením kritické a nejpodstatnější problematiky dopravy. Další námitkou byl odkaz na dopis MŽP z 11. 6. 2001, který se zabývá problematikou EIA na celou stavbu. Šlo tedy o dvě námitky. Žalobce a/ téhož dne podal písemně celkem tři číslované námitky. Žalobce b/ ve vyjádření z 18. 12. 2001 podal čtyři číslované námitky. Žalobce a/ pak odkázal na písemné dvě připomínky z 10. 7. 2001 a přidal tři písemné připomínky nové. Z hlediska úplnosti a věcné správnosti rozhodnutí o námitkách žalobců je územní rozhodnutí zcela nedostatečné a nesplňuje podmínky § 39 stavebního zákona a je nepřezkoumatelné.

8/ Žalobce a/ napadl stanovisko Policie ČR ze dne 9. 10. 2001 pro jeho nejasnost a nepřezkoumatelnost a tedy rozpor s ustanovením § 3 odst. 5 správního řádu. Není jasné, na základě jakých podkladů dotčený orgán usoudil na přijatelnost navrhovaného zásahu z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Policie ČR ani stavební úřad se vůbec nevypořádaly s včasnou písemnou námitkou žalobce a/, který dne 10. 7. 2001 uvedl, že pokud by byl systém umístěn, jednostranně by se tím zvýhodnil stavebník a budoucí provozovatel OKC E., díky lepší dopravní dostupnosti jeho provozů v tomto komplexu. Nabízí se stejné nároky stavebníků či provozovatelů jiných obchodních center v širším okolí, což by mohlo přinést zaplnění frekventovaných komunikací návěstími komerční povahy na úkor vnímání dopravních značek a tedy i bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tuto neprojednanou námitku žalobce a) opakoval jako odvolací důvod a nyní ji opakuje jako žalobní bod. V tomto smyslu došlo k porušení § 39 stavebního zákona a ke zkrácení žalobce a/ na jeho procesních právech.

9/ Žalobci také namítají, že chybí podkladové správní rozhodnutí o souhlasu se zásahem do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Dotčený orgán ani nedovolil, že by umístěním OKC E. mohlo dojít ke změně nebo snížení dochovaného rázu okolní urbanizované krajiny. S tím žalobci nesouhlasili a v žalobě nastínili, jak dotčený orgán měl postupovat. Podle žalobců žalovaný a stavební úřad i dotčené orgány ochrany přírody a krajiny porušily § 12 odst. 2 a § 90 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. a § 126 odst. 1 stavebního zákona. Žalobci byli postupem uvedených orgánů zkráceni na svých právech účastnit se řízení o zásahu do krajinného rázu, seznámit se s podklady - zejména zákresy do fotografií, vyjádřit se k nim a vykonávat v tomto podkladovém řízení veškerá práva účastníka řízení v souladu se svým zaměřením a předmětem činnosti. I pokud by bylo přesvědčivě dovozeno, že takového řízení netřeba, měli žalobci právo se s takovým stanoviskem seznámit a vyjádřit se k němu.

10/ Stavba OKC E. není, podle žalobců, v souladu s aktuálně účinným územním plánem hl. m. Prahy(vyhl. č. 32/1999 Sb. HMP - účinná od 1. 1. 2000). Zejména jde o zásah stavbou OKC E. do území určeného pro sport mezi ulicí M. a tratí ČD, kde se mají podle návrhu stavebníka likvidovat tenisové kurty (řízení je vedeno na Úřadu MČ Praha 10 pod č. j. OST 2721/02/K1). Tento zásah je zčásti veden v úplně jiném území – sloužícím sportu a z hlediska územního plánu jej nelze umístit. Dále jde o zásah do izolační zeleně při trati ČD. Konečně je otázkou splnění podmínky zachování určené výměry (0,94 ha) pro parky a parkově upravené plochy v rámci plochy SMJ. V tomto směru žalobci odkázali na své rozbory obsažené v podáních v rámci odvolacího řízení.

Podle žalobců zásadní vadou napadeného rozhodnutí je nepřezkoumání územního rozhodnutí v celé šíři, jak ukládá § 59 odst. 1 správního řádu. Žalobou se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2002, č. j.8189/02-32/O-216/02 i rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 11. 1. 2002, č. j. MHMP/125771/01/OUR/MI/HJ.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. K jednotlivým žalobním bodům pak uvedl: 1/ Ustanovení § 11 zákona č. 244/1992 Sb. ve věci nebylo porušeno, protože podle § 2 odst. 1 citovaného zákona jsou předmětem posuzování stavby, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona. Odbor životního prostředí MHMP, jež je orgánem posuzujícím vliv na životní prostředí – ve stanovisku č. j. MHMP-055379/4/OŽP/VI/2001 ze dne 21. 11. 2002 uvádí, že stavba, která je předmětem uvedeného územního řízení není mezi stavbami, které podléhají posouzení vlivu na životní prostředí a posouzení, tedy EIA není třeba. 2/ Předmětem územního rozhodnutí je umístění kabelů 1 kV a sdělovacích kabelů pro připojení naváděcího informačního systému. Informační tabule, které byly předmětem návrhu, v průběhu územního řízení navrhovatel vypustil (změnil návrh), z důvodu, že k jejich umístění postačuje pouze ohlášení. Umístění naváděcího informačního systému je částí souboru stavby OKC E. Soubory staveb lze povolovat podle stavebního zákona jako celý soubor, nebo i jednotlivě jeho části s tím, že povolovaná jednotlivá část musí splňovat podmínky uvedené v § 139b odst. 1 stavebního zákona, kterou je definován pojem stavba a z něhož vyplývá, že za stavbu se považují veškerá stavební díla bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání. Návrh i přiložená dokumentace k návrhu tyto náležitosti splňovala a územním řízením vedeném podle § 37 odst. 2 stavebního zákona bylo prokázáno, že stavba splní svůj účel. 3/ Navrhovaná stavba není v rozporu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleným usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999 a s vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, protože podle výše uvedených obecně závazných právních předpisů je stavba umístěna v polyfunkčním území kategorie obytné – smíšené městského jádra (SMJ) a v monofunkčních plochách kategorie zeleň – izolační zeleň (IZ) a kategorie doprava – sběrné komunikace městského významu (S 2) a ostatní významné komunikace (S 4). Předmětná stavba zajišťující napájení a ovládání naváděcího informačního systému, je liniovým vedením technického vybavení a tedy doplňkovým funkčním využitím funkčních ploch SMJ, IZ, S 2 a S 4 dle územního plánu sídelního plánu hl. m. Prahy. 4/ Nebyl porušen § 12 zákona č. 114/1992 Sb. ve vztahu k § 126 odst. 1 stavebního zákona. Stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy bylo jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. Forma stanoviska dotčeného orgánu státní správy je správná, neboť podle § 126 odst. 2 stavebního zákona v souvislosti s ustanovením § 90 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., se souhlas vydává formou rozhodnutí ve správním řízení jen v případě, že daná stavba nebo činnost by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Pokud orgán ochrany přírody a krajiny zjistí, že o zásah do krajinného rázu nejde, nevydává rozhodnutí. Svůj souhlas oznámí písemným sdělením. Nebyl tedy porušen postup podle § 65 zákona č. 114/1992 Sb. ani podle § 126 odst. 1 stavebního zákona. 5/ Nebyl porušen § 126 odst. 1 stavebního zákona v návaznosti na § 3 odst. 1 - 4 správního řádu. Orgány ochrany ovzduší, Úřad městské části Praha 4 a Praha 10, vydaly stanoviska dne 12. 9. 2001 a dne 21. 11. 2001, která jsou založena ve správním spise a uvedena v rozhodnutí žalovaného. Ze stanovisek vyplývá, že dotčené orgány s umístěním předmětné stavby souhlasí. Stanoviska vydaly podle § 5 zákona č. 389/1991 Sb., o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečišťování, z hlediska plynulosti a bezpečnosti dopravy se vyjádřila Policie ČR, která vykonává státní správu ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zákona č. 12/1997 Sb. a souhlasila s předmětnou stavbou dne 9. 10. 2001. Obsah stanovisek vydaných dotčenými orgány nepřísluší stavebnímu úřadu zkoumat po věcné stránce. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 40/1996. 6/ Nebyl porušen § 35 stavebního zákona, když navrhovatel návrh upravil a vypustil z něj informační tabule, které nevyžadují vydání rozhodnutí o

umístění stavby. Územní řízení je návrhové a s návrhem je oprávněn disponovat jen navrhovatel. Nebyl porušen ani § 32 odst. 2 správního řádu. Po změně návrhu nařídil OUR MHMP nové ústní jednání na den 18. 12. 2001. Oznámení o konání ústního jednání bylo zveřejněno na úředních deskách MHMP, Úřadu městské části Praha 4 a 10. Dotčené orgány státní správy byly o konání tohoto jednání informovány zvlášť dne 5. 11. 2001. Žalobcům byly dána možnost, aby se se změnou seznámili, což také učinili a ve stanovené lhůtě uplatnili své námitky. Změnu návrhu stavební zákon umožňuje, proto stavební úřad nemůže trvat na projednání původního návrhu. Z § 16 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. vyplývá, že prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 104/1997 Sb., vymezuje pro které stavební úpravy dálnice, silnice a místní komunikace prováděné na silničním pozemku postačí místo stavebního povolení ohlášení. Za tyto označuje v § 14 odst. 1 písm. c/ citovaná vyhláška drobné stavby podle zvláštního předpisu, dále portálové konstrukce dopravního značení a skládky sypkých údržbových materiálů. Informační tabule, jež byly z návrhu na vydání územního rozhodnutí vypuštěny, jsou těmito portálovými konstrukcemi dopravního značení. Z § 32 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že nevyžadují územní rozhodnutí drobné stavby, stavební úpravy a udržovací práce, které podléhají režimu ohlášení. 7/ Žalovaný má za to, že se v odvolání vypořádal se všemi důvody odvolání žalobců a práva žalobců neomezil ani nezkrátil.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 s. ř. s., postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. uplatňují práva osoby zúčastněné na řízení v této věci E. D., a. s., se sídlem P. 6, P. 17 a Technická správa komunikací hlavního města Prahy, se sídlem Praha 5, Štefánikova 23.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného Ministerstva pro místní rozvoj v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné připomenout, že mezi namítanou protizákonností a důsledky případného vyhovění žalobě (a tedy zrušením napadeného správního rozhodnutí), musí existovat určitý vztah proporcionality. To především znamená, že Nejvyšší správní soud v každém případě rozhodovaném kasačním způsobem v širším slova smyslu hodnotí napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení jako celku. Je tak třeba vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku neohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by snad byla vnímána jako marginální sama o sobě, ve svém úhrnu však dosahují zmíněné zásadní intenzity.

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů, podle které je-li žalobcem občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana krajiny a přírody, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li,

že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Nelze tedy přisvědčit případnému tvrzení občanského sdružení, že bylo zkráceno na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže, neboť náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 98/98). Obdobně judikoval Ústavní soud, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které – na rozdíl od právnických osob – podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí (usnesení sp. zn. I. ÚS 282/97, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 10, str. 339).

O žalobních bodech uvážil Nejvyšší správní soud (dále soud) takto:

Námitku žalobců, že v daném případě jde o součást stavby (souboru staveb) "Obchodně kulturní centrum E." a proto umisťování samotného objektu OKC E. zvlášť a systému organizace dopravy také zvlášť je závažným porušením (pochybením) stavebního zákona, čímž došlo ke zkrácení jejich procesních práv, protože alespoň jeden z nich by se zúčastnil územního řízení o celkovém záměru i posouzení vlivů celkového záměru na životní prostředí, neshledal soud důvodnou. V této souvislosti jen opakuje to, co již uvedl výše a z čeho vychází konstantní judikatura správních soudů, že žalobci mohou úspěšně namítat jen to, že v řízení byla zkrácena jejich procesní práva. Soudu je z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2002, č. j. 5 A 130/2000 - 51, ze zprávy žalovaného ze dne 21. 3. 2005, č. j. 9546/2005 – 22 a z obsahu spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 121/2004, známo, že Magistrát hl. m. Prahy, odbor územního rozhodování rozhodl dne 11. 2. 2000, pod č. j. 130656/99/OUR/V/Kos o umístění veřejně prospěšné stavby centra vybavenosti tzv. Obchodně kulturní centrum E. (kulturní centrum, administrativa, obchod, náměstí, podzemní parking, parková zeleň) včetně inženýrských sítí, komunikací, parkových úprav, opěrné stěny, lávky pro pěší (stavba „E.") na pozemcích a částech pozemků v k. ú. V. a k. ú. S. O odvolání O. s. Z. ž. se sídlem v P. 10, U S. č. 1387 a dalších účastníků uvedeného správního řízení rozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 7. 6. 2000, č. j. 9158/00-32 0-230 tak, že toto rozhodnutí částečně změnilo a v ostatních částech rozhodnutí potvrdilo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu žalobce O. s. Z. ž. spolu s dalšími žalobci, přičemž citované rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 6. 2002, č. j. 5 A 130/2000 - 51 zrušil a věc vrátil Ministerstvu pro místní rozvoj k dalšímu řízení. Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 9. 3. 2004, č. j. 4177/2003/63/0-2575/03 rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozhodování ze dne 11. 2. 2000, č. j. 130656/99/OUR/V/Kos ve věci umístění veřejně prospěšné stavby centra vybavenosti tzv. Obchodně kulturní centrum E., zrušilo. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že Ministerstvo pro místní rozvoj (za účasti dalších osob) provedlo dne 27. 2. 2004 místní ohledání staveniště a zjistilo, že s realizací stavby, která byla předmětem územního rozhodnutí v uvedené věci, bylo započato podle stavebního deníku dne 22. 9. 2003, a ke dni obhlídky některé ze staveb souboru byly již zcela dokončeny. Ministerstvo pro místní rozvoj dospělo v další části odůvodnění svého rozhodnutí k závěru, že ve fázi realizace stavby (jednotlivých staveb souboru) na základě pravomocných stavebních povolení již nelze rozhodovat o jejím umístění. Proto rozhodnutí o umístění stavby (Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozhodování ze dne 11. 2. 2000 pod č. j. 130656/99/OUR/V/Kos) zrušilo, což má podle něj tytéž právní následky jako zastavení řízení. Proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 9. 3. 2004, č. j. 4177/2003/63/0-2575/03 podal E. D., a. s., žalobu, která je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 121/2004 a není o ní rozhodnuto.

V daném případě není pochyb o tom, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2002, č. j. 8189/02-32/O-216/02, kterým potvrdil rozhodnutí Magistrátu

hlavního města Prahy ze dne 11. 1. 2002, č. j. MHMP/125771/01/OUR/MI/HJ o umístění stavby „Obchodně kulturní centrum E. – systém organizace řízení dopravy (naváděcí informační systém)“a odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí zamítl, se týká umístění stavby, která je částí souboru stavby OKC E. a má význam zejména nikoliv jen v kontextu celého souboru stavby OKC E.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že navrhovatel E. D., a. s. (z jeho pověření L., a. s. a z jejího pověření E. d. s. s. r. o.) podal dne 28. 5. 2001 u Magistrátu hlavního města Prahy (dále Magistrát) žádost o vydání územního rozhodnutí stavby: “Systém organizace řízení dopravy“ s uvedením místa stavby: část ITN- P. 10, ulice V., B., U S., část PIT-P. 4, ulice J. s., S. a s označením pozemků dotčených pokládkou kabelu pro ITN a pozemků dotčených stavbou portálů pro PIT. V žádosti je uvedeno, že systém organizace a řízení dopravy je samostatnou částí celého záměru OKC E. Takto žádost pojal Magistrát i žalovaný v napadeném rozhodnutí, v němž uvedl, že předmět návrhu úzce souvisí se záměrem OKC E., ale je řešen samostatně. Podle názoru žalovaného uvedeného ve vyjádření k žalobě, soubory staveb lze povolovat podle stavebního zákona jako celý soubor, nebo i jednotlivě jeho části s tím, že povolovaná jednotlivá část musí splňovat podmínky uvedené v § 139b odst. 1 stavebního zákona, kterou je definován pojem stavba a z něhož vyplývá, že za stavbu se považují veškerá stavební díla bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání. Návrh i přiložená dokumentace k návrhu tyto náležitosti, podle něj, splňovala a územním řízením vedeném podle § 37 odst. 2 stavebního zákona bylo prokázáno, že stavba splní svůj účel. Soud s názorem žalovaného, že za stavbu se považují veškerá stavební díla bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání, souhlasí, neboť to vyplývá z ustanovení § 139b odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. (stavební zákon). Podle ustanovení § 139 písm. a/ stavebního zákona, pokud se v tomto zákoně používá pojmu „stavba“, rozumí se tím i její část. Pojem „stavba“ je stavebním zákonem užit, aniž by byl tímto zákonem definován. Určení toho, zda něco stavbou je nebo není, proto závisí na zhodnocení zjištěných skutečností a jejich právní kvalifikaci stavebním úřadem, respektive správním orgánem. Ten si ovšem nemůže při tomto určení počínat libovolně. Magistrát ani žalovaný si v tomto případě libovolně nepočínali. Soud v daném případě nemá pochybnosti o tom, že zamýšlená stavba, jejíž umístění bylo žádáno, to je stavba kabelů 1 kV a sdělovacích kabelů pro připojení tabulí naváděcího informačního systému dopravy, je stavbou ve smyslu citovaného ustanovení § 139b odst. 1 stavebního zákona. Vzhledem k tomuto svému závěru shledal námitku žalobců, že nemohlo probíhat samostatně řízení o umístění stavby „Obchodně kulturní centrum E. – systém organizace řízení dopravy (naváděcí informační systém)“ a o umístění samotného objektu OKC E. zvlášť a pokud se tak stalo, je to závažným porušením (pochybením) stavebního zákona, čímž došlo ke zkrácení jejich procesních práv, jako nedůvodnou. Z toho však vyplývá další závěr, totiž, že pro posouzení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného – jeho zákonnosti není rozhodné to, zda řízení o umístění veřejně prospěšné stavby centra vybavenosti tzv. Obchodně kulturní centrum E. (kulturní centrum, administrativa, obchod, náměstí, podzemní parking, parková zeleň) včetně inženýrských sítí, komunikací, parkových úprav, opěrné stěny, lávky pro pěší(stavba „E.“) na pozemcích a částech pozemků v k. ú. V. a k. ú. S., bylo již pravomocně skončeno, respektive zda dosud probíhá soudní řízení o jeho přezkoumání. K porušení procesních práv žalobců, občanských sdružení, jejichž hlavním posláním je podle stanov ochrana krajiny a přírody, nemohlo tímto způsobem dojít, protože v rámci rozhodování příslušných orgánů o umístění uvedených staveb mohli svá procesní práva uplatnit a také je uplatňovali, pokud byli účastníky takových řízení. Jestliže stavební zákon nestanoví povinnost rozhodnout o umístění celého souboru stavby, staveb (v daném případě E.) jedním rozhodnutím, a tato nutnost nevyplývá ani z jiných předpisů (např. vyhl. č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení

stavebního zákona, a vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), pak nelze v takovém postupu Magistrátu a žalovaného spatřovat nezákonnost. V této souvislosti neshledal soud důvodnou ani námitku žalobců o nezákonnosti rozhodnutí Magistrátu a žalovaného z důvodu nezákonné dispozice s předmětem řízení. Podle žalobců návrh z 28. 5. 2001 i oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 5. 2001 obsahují vymezení umisťované stavby dopravního informačního systému navazujícího na parkoviště OKC E. jako 7 kusů informačních tabulí (dílem na sloupech, dílem na portálech) a propojovací kabely. Teprve z územního rozhodnutí se žalobci a dotčené orgány dozvěděli, že tabule umístěny nebyly a umístěny byly jen kabely 1 kV a sdělovací kabely. Žalovaný popřel porušení práv žalobců v tomto směru s tím, že navrhovatel upravil návrh a vypustil z něj informační tabule, protože nevyžadují vydání rozhodnutí o umístění stavby. V tomto případě, podle názoru soudu, nemohlo dojít k porušení procesních práv žalobců, protože tím, kdo s návrhem může disponovat, je navrhovatel a pokud by i došlo k tomu, že by Magistrát nerozhodl o celém podaném návrhu, byl by tím dotčen navrhovatel, který by takový důvod mohl uplatnit jako žalobní důvod ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., nikoliv žalobci, právě proto, že mohou namítat jen porušení svých procesních práv a v tomto případě nejde o porušení jejich procesních práv.

Magistrát hlavního města Prahy své rozhodnutí ze dne 11. 1. 2002, č. j. MHMP/125771/01/OUR/MI/HJ o umístění stavby „Obchodně kulturní centrum E. – systém organizace řízení dopravy (naváděcí informační systém) odůvodnil, mimo jiné, tím, že navrhované umístění kabelů 1 kV a sdělovacích kabelů pro připojení tabulí naváděcího informačního systému dopravy je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleným usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999 a s vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu hlavního města Prahy, neboť plocha, na kterou se stavba umisťuje, je určena pro funkční využití umožňující ukládání vedení technického vybavení. Z tohoto závěru vycházel i žalovaný v napadeném rozhodnutí, tedy zabýval se námitkou vznesenou v odvolání proti rozhodnutí Magistrátu. Žalobci v žalobě namítají, že stavba OKC E. není v souladu s aktuálně účinným územním plánem hlavního města Prahy (vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy). Důvody jejich žaloby v tomto směru se týkají jen OKC E. (jsou uvedeny jako bod žaloby 10), nikoliv umístění kabelů 1 kV a sdělovacích kabelů, a proto se jimi soud dále nezabýval. Tuto námitku žalobců tedy soud neshledal důvodnou.

Žalobci také namítli, že chybí podkladové správní rozhodnutí o souhlasu se zásahem do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. To popírá žalovaný a namítá, že stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy bylo jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí. Z dikce ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve spojení s § 90 odst. 1 téhož zákona, lze dovodit, že rozhodnutí bude vydáno ve správním řízení tehdy, pokud příslušný orgán dospěje k závěru, že daná stavba nebo činnost by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. V takovém případě by potom k umístění stavby byl nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody, vydávaný ve správním řízení, a bez něho by stavbu umístit možné nebylo. Naopak v situaci, kdy orgán ochrany přírody dospěje k závěru, že se o takovou stavbu nejedná,udělování souhlasu nepřichází v úvahu, a tudíž se ani žádné správní řízení vést nemůže. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Magistrát hl. m. Prahy, odbor životního prostředí se vyjádřil přípisem ze dne 9. 10. 2001, č. j. MHMP-055379/OZP/VI/2001 tak, že vydání rozhodnutí podle zákona č. 114/1992 Sb., mimo jiné, § 12 odst. 2, nepřichází v úvahu, pokud jde o stavbu OKC E. v P.e 10 - Systém organizace a řízení dopravy. Ve zprávě ze dne 21. 11. 2001, č. j. MHMP-055379/4/OŽP/VI/2001 se tentýž orgán vyjádřil tak, že uvedená stavba není zahrnuta

v příloze č. 1 a č. 2 zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Z toho vyplývá, že nebylo třeba vypracovat dokumentaci EIA. Úřad městské části Praha 10, odbor životního prostředí se dne 12. 9. 2001, zn. 101/01290-OŽP/Rů vyjádřil tak, že z hlediska zákona č. 114/1992 Sb. se předmětná dokumentace netýká zájmů chráněných tímto zákonem (šlo o vyjádření se ke stavbě OKC E. - Systém organizace a řízení dopravy). O obsahu těchto zpráv, z nichž vycházel Magistrát při vydávání prvostupňového rozhodnutí a žalovaný při rozhodování o odvolání proti němu, soud nepochybuje. Protože v daném případě nešlo o stavbu, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz, souhlas vydávaný ve správním řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny v úvahu nepřicházel. Za této situace, kdy žádného řízení nebylo třeba, žalobci nemohli být neúčastí na takovém řízení zkráceni na svých procesních právech, a zkrácení na těchto právech tedy nebyli.

Žalobci také namítají porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. c/ zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). Tato jejich námitka je zavádějící, protože ustanovení § 5 citovaného zákona má sice odst. 1, ale ten nemá písm. c/. Předmět posuzování vlivů záměru na životní prostředí je upraven v jeho § 4 tak, že jím jsou a) záměry uvedené v příloze č. 1 kategorii I, které podléhají posouzení vždy, b) záměry uvedené v příloze č. 1 kategorii II, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení podle § 7, a c) změny každého záměru uvedeného v příloze č. 1, pokud má být zvýšena jeho kapacita nebo rozsah o 25% a více nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání a pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení podle § 7. V příloze č. 1 se však nenachází uvedená stavba o kterou se v tomto řízení jedná (myšleno typově). Tuto námitku žalobců, navíc nedostatečně odůvodněnou, neshledal soud rovněž důvodnou.

Žalobci dále nesouhlasili se stanoviskem Policie ČR ze dne 9. 10. 2001. Tato zpráva – stanovisko se nachází ve správním spisu a jeho závěr je takový, že tento orgán souhlasí s vydáním územního rozhodnutí na stavbu Systém organizace a řízení dopravy dle dokumentace OKC E. Žalovaný a předtím Magistrát však v řízení o umístění stavby nepřezkoumává věcnou správnost vyjádření takového orgánu a proto jen z důvodu nesouhlasu žalobců s ním, nelze považovat postup žalovaného a předtím Magistrátu za nezákonný. Tuto námitku žalobců neshledal soud důvodnou.

Další žalobní důvod žalobců spočívá v tom, že jejich připomínky a námitky nebyly v průběhu správního řízení náležitě vyřízeny. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Magistrát oznámil, mimo jiné, O. s. Z. ž. se sídlem P. 10, U S. 1387/2 (žalobci b/) podle § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., že řízení bylo u něj zahájeno, přičemž oznámení mu bylo doručeno dne 1. 6. 2001. Dále Magistrát veřejnou vyhláškou oznámil zahájení řízení a současně nařízení jednání na den 10. 7. 2001 s tím, že účastníci mohou své námitky a připomínky k návrhu uplatnit nejpozději při ústním jednání. Toto oznámení bylo vyvěšeno na úřední desce Městské části Praha 4 a 10. Oba žalobci Magistrátu oznámili své účastenství v řízení (žalobce a/ přípisem ze dne 5. 6. 2001, žalobce b/ přípisem ze dne 4. 6. 2001). Jednání dne 10. 7. 2001 proběhlo, zúčastnili se ho, mimo jiné, i zástupci žalobců a/ a b/, kteří také předložili svá vyjádření a námitky označené v protokolu o jednání jako přílohy č. 1 a č. 2. Tyto přílohy jsou součástí správního spisu. V námitkách žalobce a/ uvádí, že územní rozhodnutí nelze vydat, protože chybí souhlasné vyjádření přinejmenším OŽP MHMP (které v následné době bylo předloženo, ale takové, že nepřichází v úvahu vydat rozhodnutí podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.) a dále Policie ČR (to bylo později předloženo jako souhlasné ze dne 9. 10. 2001), dále, že Systém organizace a řízení dopravy nebyl řádně zhodnocen z hlediska na stav ovzduší v řízení o umístění OKC E. a k tomu přiložil stanovisko

Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 6. 2001. A konečně tento žalobce nesouhlasil s návrhem naváděcího parkovacího systému pro OKC E. z důvodu zvýhodnění tohoto centra na úkor jiných s tím, že vyhověním požadavku i jiných by došlo v důsledku mnoha značek ke snížení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Proto nesouhlasil s umístěním kabelů a PIT. Žalobce b) poukázal na územní rozhodnutí vydané Magistrátem dne 11. 2. 2000 pod č. j. 130656/99/OUR/V/Kos (o umístění veřejně prospěšné stavby centra vybavenosti tzv. OKC E.), v němž pod podmínkou č. 20 bylo uloženo „do vydání stavebního povolení vyřešit systém organizace a řízení dopravy…“ s tím, že pro značnou zatíženost křižovatky V. – B. - U S., by opatřeními mělo být zajištěno určité zklidnění této oblasti.To však předkládaný návrh neřeší, protože řeší jen informovanost řidičů o obsazenosti parkingu OKC E. Kdyby měl být systém účinný, měl by při nadlimitním zatížení oblasti uvedené křižovatky odklánět dopravu mimo tuto křižovatku. I tento žalobce poukázal na stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 6. 2001. U jednání dne 10. 7. 2001 bylo řízení přerušeno pro doplnění dalších vyjádření. Další jednání bylo dne 18. 12. 2001, zástupci žalobců se ho zúčastnili a předložili své písemní připomínky v protokolu o jednání označené jako přílohy č. 1 a č. 2 (tyto jsou rovněž součástí správního spisu). Žalobce a/ v podstatě opakuje své předchozí námitky a dodal, že chybí posouzení EIA, dále poukázal na dopis Policie ČR ze dne 9. 10. 2001 s tím, že je nejasný a nepřezkoumatelný, a také poukázal na stanovisko OŽP MHMP ze dne 9. 10. 2001 sdělující, podle něj, závažné pochybnosti o značném nepříznivém vlivu na kvalitu ovzduší. Dále namítl, že Úřad Městské části Praha 10 tuto problematiku vůbec nezmiňuje a neposuzuje. Žalobce b/ ve svém vyjádření také v podstatě opakuje námitky již uvedené s tím, že pokud nelze dosáhnout snížení imisní a hlukové zátěže daného území dopravními opatřeními, je nutné jiné stavební uspořádání zejména administrativní budovy. Dále, že předložený materiál neřeší vzájemné působení zátěží návštěvníků OCE a fotbalového stadionu Slavie, ani komplexně dopravu v klidu, zvláště bezplatné užívání parkingu OCE k odlehčení ulic. Materiál nesplňuje ani po doplnění požadavek EIA. Jako příloha č. 3 je k protokolu o jednání připojena listina, vyjádření OŽP - Úřadu městské části Prahy 10, reagující na dotaz zástupce žalobce a/ proč se ve svém rozhodnutí nezabýval otázkou nadlimitních hodnot koncentrací jednotlivých složek ovzduší, tak, že měl za to, že posuzování vlivu stavby na ovzduší bylo dostatečně odborně projednáno při posuzování vlivu stavby na životní prostředí “OCK E.“.

Námitkami žalobců ve správním řízení se zabýval Magistrát v rozhodnutí ze dne 11. 1. 2002. Dne 11. 1. 2002 vydal Magistrát, odbor územního rozhodování rozhodnutí o umístění stavby č. j. MHMP/125771/01/OUR/MI/HJ jímž: “Na pozemcích k. ú. V., Z. v ulicích V., B., U S., S., J. s. v P. 4 a 10 se umisťuje stavba kabelů 1 kV a sdělovacích kabelů pro připojení tabulí naváděcího informačního systému dopravy, jak je zakresleno v ověřené dokumentaci (4 ks situačních výkresů na podkladu katastrální mapy v měřítku 1:1000), kterou v souladu s ustanovením § 4 odst. 3 vyhlášky č. 132/1998 Sb. obdrží navrhovatel a příslušný orgán městské části, jehož územního obvodu se umístění stavby týká, po nabytí právní moci územního rozhodnutí.“. Pro umístění a projektovou přípravu stavby byly stanoveny podmínky 1/ - 11/, přičemž pod bodem 3/ bylo stanoveno, že „Stavba musí být koordinována s akcemi sdělenými navrhovateli odborem koordinace TSK a se stavbou „Obchodně kulturní centrum E.“ (ÚR č. j. 130656/99 ze dne 11. 2. 2000, navrhovatel E. D., a. s., J. 3000, P. 10).“. Námitkami žalobců ve správním řízení se Magistrát zabýval a ve výroku rozhodnutí ze dne 11. 1. 2002 uvedl, že jim nevyhovuje, přičemž tento svůj závěr odůvodnil tím, že se netýkaly předmětu územního rozhodnutí. V odůvodnění uvedl slovně jaké námitky žalobci v průběhu řízení před ním vznesli. Z obsahu jeho rozhodnutí nemá soud pochybnosti o jakých námitkách žalobců tento správní orgán rozhodoval. Námitku žalobců uvedenou v žalobě, že není jasné o kterých námitkách nebo námitce tento správní orgán rozhodl, neshledal soud důvodnou.

Důvodnou pak neshledal ani námitku, že námitky a připomínky žalobců ve správním řízení nebyly náležitě vyřízeny.

Proti rozhodnutí Magistrátu podali žalobci odvolání (každý sám za sebe) o kterých rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 20. 6. 2002 tak, že je zamítl a rozhodnutí Magistrátu potvrdil. V rozhodnutí se vypořádal s námitkami žalobců (v podstatě shodnými s těmi, které pak uplatnili v žalobě) a své závěry odůvodnil.

Z důvodů uvedených v tomto rozsudku soud žalobu žalobců zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

V řízení měl úspěch žalovaný a příslušela by mu proto náhrada nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný však náhradu nákladů jednak nežádal a jednak mu podle obsahu spisu prokazatelné náklady nevznikly a proto soud rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu